

Pinksteren 2023

Joh. 20, 19-23

Pinksteren is voor menigeen een moeilijk feest, dikwijls moeilijker dan Kerstmis of Pasen. Het gaat over de Geest van God. Voor veel mensen, buiten maar ook binnen de Kerk, is dat moeilijke kost. Wat misschien iets verheldert is het beeld van het grondwater. Zoals het grondwater, wat onzichtbaar is, onze velden vruchtbaar maakt, zo werkt ook God Geest. De Geest wil het leven van ons mensen vruchtbaar maken.

Ieder Pinksterfeest richt onze Kerk de spotlights ook op onze missionarissen. Mannen en vrouwen, religieuzen, priesters en leken, die, geraakt door Gods Geest, naar verre landen zijn getrokken om het Evangelie voor te leven en te verkondigen. Het gaat hen om een integraal christendom: zij bouwden zowel kerken om God te aanbidden, alsook scholen en ziekenhuizen om Gods goedheid zichtbaar te maken. Onze missionarissen zijn vertalers van Gods Geest door een praktisch christendom. Pinksteren is niet alleen een feest over ver weg maar ook over dichtbij. Kinderen en volwassenen worden gevormd. Na hopelijk een gedegen voorbereiding, zeggen jongere en oudere katholieken in de kracht van de Geest “ja” tegen Jezus Christus, “ja” tegen zijn Evangelie en “ja” tegen zijn Kerk. Zij worden geroepen navolgers te worden van de Heer.

Maar het gaat niet alleen om onze missionarissen en om de vormelingen. Wijzelf zijn ook in het geding. Wij hebben immers bij ons doopsel en vormsel de H. Geest ontvangen. Wij zijn geroepen om in de wereld van vandaag missionarissen te zijn, tolk van de Geest, getuige van Jezus Christus. Nu kan dat bij menigeen enige verlegenheid oproepen. Ben ik werkelijk geroepen om getuigenis te geven? Maar hoe dan en waar? Misschien kunnen wij inspiratie opdoen door te kijken naar het eerste Pinksterfeest.

Met een beetje fantasie ziet ge de eerste leerlingen bijeen. Angstig en onzeker wat er met hen gaat gebeuren nu Jezus de kruisdood is gestorven. Niet alleen is Jézus gestorven, maar in zekere zin ook de verwachtingen van de leerlingen. Het leven is grauw en donker geworden. De leerlingen zijn weer terug bij af. Maar Pinksteren brengt een radicale ommekeer. Angstige, teruggetrokken mensen vatten moed. En zij verlaten hun schuilplaats om fier en zelfbewust getuigenis te geven. Overal vertellen zij over de levende Christus. Iedereen die het maar horen wil mag weten van Gods mensenliefde en barmhartigheid die in Christus zichtbaar geworden is.

De eerste leerlingen kunnen ons vandaag inspireren.

Velen van ons, laten wij het maar eerlijk bekennen, zijn niet zo goed in het geven van een positief geloofsgetuigenis. De gemiddelde katholiek kan gerust wat meer fierheid en zelfbewustheid gebruiken. Wij worden uitgenodigd om de Geest door ons heen te laten werken. Zijn gave betekent tegelijk een opdracht: wij worden geroepen tot een leven van navolging. Het gaat dan niet om hele grote dingen of geweldige prestaties. Uiteindelijk zal ons leven worden geoordeeld op kleine daden van menselijkheid. Het gaat om het geven van een beker water aan iemand die dorst heeft; om voedsel voor allen die honger hebben; om kleding voor de

naakten; veiligheid voor vluchtelingen en om het bezoeken van zieken en gevangenen. In dit verband denk ik aan een bekend woord van de theoloog Dietrich Bonhoeffer. Als gevangene van de nazi 's schrijft hij: "Ons christen-zijn zal in deze tijd slechts bestaan uit twee elementen: bidden en gerechtigheid doen onder de mensen". Van harte hoop ik dat Gods Geest ons allen daartoe zal inspireren. Vanuit dat geloof wens ik u een Zalig Pinksteren. Amen.

Johan Goris, pastoor